

וְגַם אֶת בֶּן הָאִמָּה לְגֹי אֲשִׁימֵנּוּ כִּי זֶרַעַךְ הוּא
 וַיֵּשְׁכֶם אַבְרָהָם בַּבֶּקֶר וַיִּקְחֻם לֶחֶם וְחֹמֶת מַיִם
 וַיִּתֵּן אֶל-הָגָר שָׁם עַל-שִׁכְמָהּ וְאֶת-הַיֶּלֶד
 וַיִּשְׁלַחָהּ וַתֵּלֶךְ וַתִּתֵּעַ בְּמִדְבָּר בְּאֵר שָׁבַע; וַיָּכֻלוּ
 הַמַּיִם מִן-הַחֲמָת וַתִּשְׁלַךְ אֶת-הַיֶּלֶד תַּחַת אֶחָד
 הַשִּׁיחִים; וַתֵּלֶךְ וַתֵּשֶׁב לָהּ מִנְּגֵד הַרְחֵק כְּמַטְחוֹי
 קֹשֶׁת כִּי אִמָּהּ אֶל-אַרְאֵה בְּמוֹת הַיֶּלֶד וַתֵּשֶׁב
 מִנְּגֵד וַתִּשָּׂא אֶת-קִלְעָהּ וַתִּבְדֹּךְ; וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים
 אֶת-קוֹל הַנָּעֹר וַיִּקְרָא מִלְּאֵד אֱלֹהִים | אֶל-הָגָר
 מִן-הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר לָהּ מַה-לָּךְ הָגָר אֶל-תִּירָאִי
 כִּי-שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל-קוֹל הַנָּעֹר בְּאֵשֶׁר הוּא-שָׁם;
 קוּמִי שְׂאִי אֶת-הַנָּעֹר וְהַחֲזִיקִי אֶת-גִּידוֹ בֹּו
 כִּי לְגֹי גָדוֹל אֲשִׁימֵנּוּ; וַיִּפְקֹחַ אֱלֹהִים אֶת-עֵינֶיהָ
 וַתֵּרָא בְּאֵר מַיִם וַתֵּלֶךְ וַתִּמְלֵא אֶת-הַחֲמָת מַיִם
 וַתִּשְׁק אֶת-הַנָּעֹר; וַיְהִי אֱלֹהִים אֶת-הַנָּעֹר וַיַּגְדֵּל
 וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבָּר וַיְהִי רֶבֶה קֹשֶׁת וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבָּר
 פָּאֲרָן וַתִּקְחוּ לוֹ אִמּוֹ אִשָּׁה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

וְגַם אֶת-בֶּן-הָאִמָּה לְגֹי אֲשִׁימֵנּוּ כִּי זֶרַעַךְ הוּא;
 וַיֵּשְׁכֶם אַבְרָהָם | בַּבֶּקֶר וַיִּקְחֻם לֶחֶם וְחֹמֶת מַיִם
 וַיִּתֵּן אֶל-הָגָר שָׁם עַל-שִׁכְמָהּ וְאֶת-הַיֶּלֶד
 וַיִּשְׁלַחָהּ וַתֵּלֶךְ וַתִּתֵּעַ בְּמִדְבָּר בְּאֵר שָׁבַע; וַיָּכֻלוּ
 הַמַּיִם מִן-הַחֲמָת וַתִּשְׁלַךְ אֶת-הַיֶּלֶד תַּחַת אֶחָד
 הַשִּׁיחִים; וַתֵּלֶךְ וַתֵּשֶׁב לָהּ מִנְּגֵד הַרְחֵק כְּמַטְחוֹי
 קֹשֶׁת כִּי אִמָּהּ אֶל-אַרְאֵה בְּמוֹת הַיֶּלֶד וַתֵּשֶׁב
 מִנְּגֵד וַתִּשָּׂא אֶת-קִלְעָהּ וַתִּבְדֹּךְ; וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים
 אֶת-קוֹל הַנָּעֹר וַיִּקְרָא מִלְּאֵד אֱלֹהִים | אֶל-הָגָר
 מִן-הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמֶר לָהּ מַה-לָּךְ הָגָר אֶל-תִּירָאִי
 כִּי-שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל-קוֹל הַנָּעֹר בְּאֵשֶׁר הוּא-שָׁם;
 קוּמִי שְׂאִי אֶת-הַנָּעֹר וְהַחֲזִיקִי אֶת-גִּידוֹ בֹּו
 כִּי לְגֹי גָדוֹל אֲשִׁימֵנּוּ; וַיִּפְקֹחַ אֱלֹהִים אֶת-עֵינֶיהָ
 וַתֵּרָא בְּאֵר מַיִם וַתֵּלֶךְ וַתִּמְלֵא אֶת-הַחֲמָת מַיִם
 וַתִּשְׁק אֶת-הַנָּעֹר; וַיְהִי אֱלֹהִים אֶת-הַנָּעֹר וַיַּגְדֵּל
 וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבָּר וַיְהִי רֶבֶה קֹשֶׁת; וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבָּר
 פָּאֲרָן וַתִּקְחוּ-לוֹ אִמּוֹ אִשָּׁה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

[And God said,] “As for the son of the slave-woman, I will make a nation of him, too, for he is your seed.” Early next morning Abraham took some bread and a skin of water, and gave them to Hagar. He placed them over her shoulder, together with the child, and sent her away. And she wandered about in the wilderness of Beer-sheba. When the water was gone from the skin, she left the child under one of the bushes, and went and sat down at a distance, a bowshot away, for she thought, “Let me not look on as the child dies.” And sitting thus afar, she burst into tears. God heard the cry of the boy, and an angel of God called to Hagar from heaven and said to her, “What troubles you Hagar? Fear not, for God has heeded the cry of the boy where he is. Come, lift up the boy and hold him by the hand, for I will make a great nation of him.” Then God opened her eyes, and she saw a well of water. She went and filled the skin with water and let the boy drink. God was with the boy and he grew up; he dwelt in the wilderness and became a bowman. He lived in the wilderness of Paran; and his mother got a wife for him from the land of Egypt.